

Висновки з дослідження і перспективи подальших розвідок у заданому напрямі.

Отже, формування творчої активності майбутніх акторів буде ефективним, якщо впроваджувати у зміст з хореографічної діяльності пластичну імпровізацію, запорукою якої виступатиме накопичена база лексичної мови з класичного, народного, сучасного танців. Зазначені методи роботи впливатимуть на розвиток емоцій, почуттів, вільність та легкість рухів, які майбутні актори відтворять у створенні сценічного характеру. Оволодівши мистецтвом пластичної імпровізації, актори зможуть не лише підвищити рівень розвиненості свого творчого потенціалу, а й сформувати емоційну забарвленість образів, саме це й стане метою наших подальших досліджень.

ЛІТЕРАТУРА

1. Большая Советская Энциклопедия: в 30 т. / гл. ред. А. М. Прохоров. 3-е изд. Москва: Советская Энциклопедия, 1972. Т. 10. 592 с.
2. Гиршон А. Импровизация и хореография. URL: <http://psitren.nm.ru/articles/improvez.html>.
3. Гончаренко Ю. В. Творча та педагогічна спадщина А. Дункан у сучасній системі хореографічного виховання школярів. *Теоретико-методичні проблеми виховання дітей та учнівської молоді: зб. наук. праць*. К, 2005. Вип. 8, кн. 2. С. 346–349.
4. Гончаренко Ю. В. До питання формування педагогічних ідей щодо естетико-виховних можливостей хореографічної діяльності. *Вісник Запорізького національного університету: зб. наук. статей. Серія: Педагогічні науки* / голов. ред. Л. І. Міщик. Запоріжжя: Запорізький національний університет, 2006. № 2. С. 42 – 50.
5. Никитин В. Н. Пластикодрама: Новые направления в арт-терапии. Москва: Когито-Центр, 2003. 180 с.
6. Петрик Т.Д. Сучасні педагогічні методи професійної підготовки студентів театрального напрямку до імпровізації як творчого самопочуття актора. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах: зб. наук. праць* / голов. ред. Т.І. Сущенко. Запоріжжя: Класичний приватний університет, 2010. Вип. 9. С. 116–121.
7. Станиславский К. Работа актера над собой. Москва: Искусство, 1991. 200 с.
8. Станиславский К.С. Об искусстве театра: Избранное. Москва: ВТО, 1982. 510 с.
9. Толшин А.В. Импровизация в обучении актер: 3-е изд., стер. Санкт-Петербург: Лань, 2014. 160 с.

УДК: 159.9.016.2:8122:378.14:004.8

НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЗАСТОСУВАННЯ СЕМІОТИЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ

Горлач В. В., викладач

*Запорізький національний університет,
вул. Жуковського, 66, Запоріжжя, Україна*

val_g161@ukr.net

У статті розглянуто основні положення диференційної психології, когнітивної психології, теорії практичного інтелекту Р. Стернберга та теорії множинного інтелекту Г. Гарднера в якості науково-теоретичного обґрунтування необхідності використання семіотичних технологій у професійному навчанні; наголошено на доцільності застосування семіотичного підходу до освітнього процесу; викладено основні погляди на розуміння поняття «семіотика».

Ключові слова: семіотика, семіотичні технології, типи інтелекту, когнітивні стилі, моделі здібностей, професійна підготовка

НАУЧНО-ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ПРИМЕНЕНИЯ СЕМИОТИЧЕСКИХ ТЕХНОЛОГИЙ В ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ПОДГОТОВКЕ

Горлач В. В.

*Запорожский национальный университет,
ул. Жуковского, 66, г. Запорожье, Украина*

val_g161@ukr.net

В статье рассмотрены основные положения дифференциальной психологии, когнитивной психологии, теории практического интеллекта Р. Стернберга и теории множественного интеллекта Г. Гарднера в качестве научно-теоретического обоснования необходимости использования семиотических технологий в профессиональном обучении; подчеркнута целесообразность применения семиотического подхода к образовательному процессу; изложены основные взгляды на трактовку понятия «семиотика».

Ключевые слова: семиотика, семиотические технологии, типы интеллекта, когнитивные стили, модели способностей, профессиональная подготовка

SCIENTIFIC-THEORETICAL BASIS OF APPLICATION OF SEMIOTIC TECHNOLOGIES IN PROFESSIONAL LEARNING

Gorlach V. V.

*Zaporizhzhya National University,
Zhukovsky str., 66, Zaporizhzhya, Ukraine*

val_g161@ukr.net

The article deals with the main points of differential psychology, cognitive psychology, R. Sternberg's theory of practical intellect and G. Gardner's theory of plural intellect as a scientific and theoretical foundation for the necessity of using semiotic technologies in professional learning; the advisability of applying the semiotic approach to the educational process is emphasized; the main views on the interpretation of the concept of «semiotics» are presented. Pedagogical technologies, applied in the framework of the semiotic approach, should be called semiotic technologies. The use of semiotic technologies in professional learning is a pedagogical response to the undeniable fact of having a variety of ways of perceiving and interacting the person with the world. The scientific and theoretical basis for the existence of a variety of knowledge of reality, and hence the applicability of semiotic technologies in professional learning, is associated with the basic thesis of differential psychology, cognitive psychology, the theory of cognitive models of intellect. All the above theories combine a clear understanding of the need to consider diversity as a fact of life. The educational task is to create a situation that would actualize the manifestations of different types of intellect (different cognitive styles, different models of abilities). In our opinion, solving this problem will help to apply in professional learning of students such semiotic technologies, as schematization, project activity, presentation.

Key words: semiotics, semiotic technologies, types of intelligence, cognitive styles, abilities models, professional learning

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями.

Останніми роками Україна перебуває в процесі постійного пошуку більш досконалих і сучасних шляхів реформування освіти з метою входження в світовий освітній простір. Цей процес не є легким і супроводжується певними змінами й інноваціями у педагогічній теорії та практиці. Головні дослідження в педагогічній науці спрямовані на пошук технологій, прийомів, методів та засобів навчання, які б сприяли повноцінному розвитку закладених у людині здібностей, з одного боку, а з іншого, враховували існування різних типів сприйняття навколишнього світу, тобто забезпечували індивідуалізацію процесу навчання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано вирішення цієї проблеми і на які спирається автор.

Одним із шляхів вирішення цих завдань є застосування семиотичних технологій у професійній підготовці. Наукові розробки з цього напрямку представлені в роботах як закордонних, так і вітчизняних науковців, серед яких: Г. Гарднер, Б. Кембелл, А. Веряєв, М. Ворон, О. Осадча, М. Гусак, М. Радченко, А. Чернишева, Т. Галактіонова та інші. Однак розгляд науково-теоретичних основ застосування семиотичних технологій у професійній підготовці, на наш погляд, є недостатньо висвітленим, що і зумовило вибір теми нашої наукової розвідки.

Незважаючи на спроби й намагання останнім часом реформувати вітчизняну освіту, на сьогоднішній день вона все ще залишається на традиційних шляхах навчання: є певний набір

вмінь і найважливіших знань, які студент повинен опанувати. Більшість викладачів, орієнтуючись на традиційні педагогічні технології та уніфіковану систему оцінювання, не можуть «достукатись» до значної кількості студентів, у яких не достатньо розвинуті «переважаючі» типи інтелекту (вербально-лінгвістичний та логіко-математичний).

Сучасні психолого-педагогічні дослідження спрямовані на розробку нових педагогічних технологій, які б враховували когнітивне різноманіття тих, хто навчається. Науково-теоретичні основи застосування таких технологій можуть ґрунтуватися на розробках диференційної психології, когнітивної психології та теорій інтелекту. Протягом тривалого часу в дослідженнях, присвячених проблемі людського інтелекту, існувала думка, що інтелект – це певні здібності, з якими людина народжується і які майже не змінюються протягом життя. Ці здібності можуть бути кількісно виміряні, для чого були розроблені спеціальні тести. Однак результати такого підходу викликали сумнів, а у другій половині минулого століття виникли теорії когнітивних типів інтелекту, які теоретично обґрунтовували наявність когнітивного розмаїття людей.

Виділення невіршених раніше частин загальної проблеми, яким присвячена стаття. Формулювання цілей статті (постановка завдання).

Мета статті полягає в науково-теоретичному обґрунтуванні необхідності застосування семіотичних технологій у професійній підготовці з метою урізноманітнення педагогічних форм і засобів організації освітнього процесу, орієнтованого на різні моделі сприйняття й освоєння інформації.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів.

Загальне визначення семіотики можна сформулювати наступним чином: це наука про знаки та знакові системи, що аналізує їхні якості та функції, класифікує їх та показує шляхи розвитку. Вона включає в себе знакову поведінку та знакову – вербальну або невербальну – комунікацію. Великий внесок у розвиток ідей і методів семіотики внесли такі вчені, як Ч. Пірс, Р. Барт, Ю. М. Лотман, Г. Г. Почепцов, Ф. де Соссюр, Б. А. Успенський та ін. Використанню ідей семіотики в освіті присвячені праці О. Ф. Бриксіної, А. О. Веряєва, Т. Г. Галактіонової, І. О. Мезенцевої, Н. Г. Салміної, В. І. Фоміна та інших науковців.

Семіотика – порівняно молода наука. Вона виникає в межах окремих теоретичних дисциплін – логіки, психології, мовознавства, культурології. Кожна з цих наук вивчає знак у різних аспектах: комунікативному, філософському, соціальному та ін. Сучасні дослідження використовують різні підходи до вивчення і класифікації знаків. Так, відомий семіолог Чарльз Пірс у своєму розумінні знаку йде від традиційної логіки і проблем вивчення процесів мислення, формуючи уявлення про практичне використання знаків. Г. Щедровицький відштовхувався від психолого-педагогічних завдань і розглядав знак у діяльності. Фердінанда де Соссюра цікавили насамперед знаки мови в їхній комунікативній функції. В. Канке досліджує знаки в філософському аспекті. Е. Черневич ґрунтує свої ідеї про знаки на практиці графічного дизайну. Італійський семіолог Умберто Еко класифікує знаки крізь призму мистецтвознавства, теорії масової комунікації та лінгвістики. Французький семіолог Р. Барт досліджує знаки соціуму в етичному аспекті [4, с. 8].

Отже, у сучасній науці під семіотикою розуміють науку, що вивчає знаки та знакові системи як засіб отримання, обробки, зберігання (накопичення), обміну і трансляції інформації в людському суспільстві, у природі й у самій людині.

Домінуючим видом діяльності у професійній підготовці студентів у вищому навчальному закладі є знаково-символічна діяльність в інформаційному освітньому просторі. Оскільки вивченням знакових систем займається семіотика, то застосування до освітнього процесу семіотичного підходу, який «є таким розглядом проблем педагогіки, що на чільне місце ставить зв'язок змісту, цілей, засобів, методів освіти зі структурою і функціонуванням знакових систем» [1, с. 6], є доцільно обґрунтованим.

К. Р. Піотровська вважає, що будь-який освітній процес – це передача знакової інформації від викладача до слухача і є, таким чином, особливим видом комунікативно-семіотичного процесу [6, с. 242].

На думку Дж. Брунера, головним в освітньому процесі повинно стати надання тому, хто навчається, інструментарію, особливих знаків, у яких він міг би «відображати» те, що вже є в його досвіді, кодувати та перекодувати той новий досвід, що він набуває [9, с.83].

Педагогічні технології, застосовані в рамках семіотичного підходу, доцільно називати семіотичними технологіями. Застосування семіотичних технологій у професійному навчанні – це педагогічний відгук на беззаперечний факт наявності різноманіття способів сприйняття людиною світу і взаємодії з ним. Навряд чи потребує доказу очевидний факт, що всі люди по-різному сприймають навколишній світ. Для когось він має бути виражений словами та описами, а іншим потрібно бачити, торкатись, експериментувати, аналізувати, досліджувати і т.д. Хтось хоче обов'язково поділитись своїми знаннями та враженнями, а комусь потрібно все пропускати лише через власний досвід.

Науково-теоретичне підґрунтя наявності різноманіття пізнання дійсності, а отже й доцільності застосування семіотичних технологій у професійному навчанні пов'язано з основними положеннями диференційної психології, когнітивної психології, теорії когнітивних моделей інтелекту.

Диференційна психологія вивчає індивідуальні й групові психологічні відмінності. Термін «диференційна психологія» був уведений німецьким психологом В. Штерном у 1900 році. Ф. Гальтон, засновник емпіричного підходу до рішення проблем здібностей, обдарованості, таланту, визначив основні завдання диференційної психології (1883, «Дослідження людських здібностей та їхній розвиток»). Ф. Гальтон був упевнений, що різниця в сенсорному сприйнятті впливає на інтелектуальні здібності людей. Справедливо вважається, що він одним з перших наблизився до розуміння когнітивної складності інтелекту як однієї з головних його характеристик. Основна ідея полягала в тому, що поле, на якому діє інтелект і розум, тим ширше, чим краще органи відчуттів реагують на зовнішні подразники. Такий напрям наукового пошуку знайшов відображення у працях Б. М. Теплова, О. О. Бодалева, В. Д. Шадрикова, Д. М. Завалішиної та ін. [5, с. 13]. Дані диференційної психології мають важливе прикладне значення для практики навчання, виховання, визначення професійної придатності. Крім того, вони науково-теоретично обґрунтовують необхідність враховувати різницю в сенсорному сприйнятті інформації, що може бути реалізоване в рамках семіотичного підходу до навчання.

Когнітивна психологія – це сучасний напрям у дослідженні пізнавальних процесів. Основні положення знайшли відображення у працях Дж. Міллера, Дж. Брунера, У. Найссера, У. Ріверса. Одне з центральних понять когнітивної психології – поняття когнітивної схеми, або когнітивної моделі. Його суть полягає в тому, що людина сприймає інформацію за допомогою доступних їй когнітивних схем. Якщо ж інформація не представлена в засобах, притаманних певній когнітивній схемі, вона може бути сприйнята не повністю або спотворена. На положеннях когнітивної психології ґрунтується когнітивний підхід до навчання, або концепція когнітивного навчання. Такий підхід передбачає опору на принцип свідомості, урахування різних когнітивних стилів, характерних для членів конкретної навчальної групи, та педагогічних стратегій, які при цьому використовуються. Під когнітивним стилем розуміють відносно стійкі індивідуальні особливості пізнавальних процесів суб'єкта, що знаходять відбиття в пізнавальних стратегіях, які він використовує. Як підкреслює І. Г. Скотнікова, «когнітивні стилі відображають індивідуально-психологічні особливості пізнавальних процесів, схильність до використання притаманних людині способів взаємодії з інформацією, індивідуально-специфічну пізнавальну структуру особистості, що опосередковує процеси оперування інформацією на всіх рівнях пізнавальної сфери» [8, с. 65].

Отже, когнітивна психологія наголошує на необхідності враховувати в навчальному процесі наявність різних когнітивних стилів. Одним із шляхів досягнення цього є застосування семіотичних технологій у професійному навчанні, оскільки вони передбачають можливість використання різних способів взаємодії з інформацією.

З когнітивною психологією пов'язані теорії когнітивних моделей інтелекту. Найбільш популярні концепції, що отримали визнання наприкінці 80-х – на початку 90-х років: теорія практичного інтелекту Р. Стернберга та теорія множинного інтелекту Г. Гарднера.

Концепція практичного інтелекту Р. Стернберга є частиною більшої теорії – теорії інтелекту, що веде до успіху. У відповідності до неї, інтелект, що забезпечує успіх, – це здатність людини досягати життєвого успіху, рівня заданих особистих стандартів, що обумовлені конкретним соціально-культурним контекстом. Здатність людини досягати успіху залежить від її вміння акумулювати свої сильні якості й корегувати або компенсувати свої слабкості шляхом рівноваги аналітичних, творчих і практичних здібностей, щоб можна було адаптуватися до навколишнього середовища, формувати і змінювати його.

Дослідження Р. Стернберга чітко показали залежність між способом навчання та стилем мислення учнів. Учні, для яких були створені умови, що відповідають моделі їхніх здібностей, перевищували за результатами тих, кому ці умови не підходили. Отже, коли спосіб навчання учнів відповідав стилю їхнього мислення, вони досягали кращих результатів.

Отже, щоб досягти вищих результатів у професійному навчанні певної групи студентів, потрібно застосовувати якомога більше різних способів навчання, що може бути досягнуто через використання семіотичних технологій.

Іншим, не менш популярним, вченням є теорія множинного інтелекту Г. Гарднера. Американський психолог Говард Гарднер спеціалізувався в галузі клінічної психології та нейропсихології, займався когнітивною психологією, дослідженням педагогіки мистецтва та потенціалу людини. Одним із перших результатів роботи над дослідженням людини стала книга вченого «Структура розуму: теорія множинного інтелекту», що побачила світ у 1983 році. Відкриття Гарднера мало неабиякий вплив на розвиток педагогічної науки й освіти.

Учений зауважив, що шкільна програма акцентує увагу на двох типах здібностей дітей: 1) вербально-лінгвістичних (переважно в письмовій формі); 2) логіко-математичних. Якщо учень не проявляє себе в таких видах діяльності, то він не має можливостей для самоактуалізації у навчальній (академічній) діяльності й не може переживати ситуації успіху, що, на думку вченого, призводить до проблем із дисципліною та втратою мотивації до пізнавальної діяльності [7, с.20].

Сутність теорії Говарда Гарднера полягає в тому, що людина наділена не одним «загальним» інтелектом, а декількома відносно автономними інтелектами, які не конкурують між собою, а співіснують. При цьому якийсь один вид інтелекту може бути домінуючим, а інші перебувати у «сплячому», не достатньо розвинутому стані. Свою думку Г. Гарднер формулює так: «Я завжди стверджував, що люди володіють не одним інтелектом, який називають загальним, або g-фактором». Він ставить під сумнів продуктивність поняття «величезні загальні здібності», адже розум наділений потенціалом працювати з різними видами змісту, однак легкість, із якою людина справляється з оцим конкретним змістом, нічого не говорить про те, що вона так само легко впорається з іншими видами знань [2, с. 24]. Учений не бажає розглядати інтелект лише як здатність до логічних міркувань. Він розуміє його як «біопсихологічний потенціал для обробки спеціальних видів інформації певним чином» [2, с. 26].

Г. Гарднер запропонував таку типологію:

- види інтелекту, пов'язані з символами (лінгвістичний, логіко-математичний);
- «неканонічні» інтелекти (музичний, тілесно-кінестетичний, просторовий, інтелект натураліста);
- особистісні інтелекти (внутрішньоособистісний, міжособистісний);
- екзистенціальний.

Коротко охарактеризуємо кожен із видів інтелекту:

Лінгвістичний (вербально-лінгвістичний за термінологією Т. Галактіонової) передбачає здатність вільно володіти мовою та ефективно застосовувати її в усній і письмовій формах.

Логіко-математичний інтелект надає здібності до конкретного та абстрактного мислення, вміння розуміти причинно-наслідкові зв'язки, класифікувати, прогнозувати, робити висновки.

Музичний інтелект передбачає чутливість до музики, вміння розуміти її і виражати себе через музику.

Тілесно-кінестетичний вид інтелекту дозволяє вирішувати завдання, формулювати та передавати ідеї за допомогою рухів. Цей інтелект містить такі фізичні якості, як координація, баланс, спритність, сила, гнучкість.

Просторовий (візуально-просторовий за термінологією Т. Галактіонової) передбачає вміння створювати і використовувати уявні образи, візуальне сприйняття навколишньої дійсності, орієнтацію в просторі.

Натуралістичний (природничо-науковий, дослідницький за термінологією Т. Галактіонової) інтелект включає здібності до пізнання світу природи, вміння класифікувати явища навколишнього середовища та розуміти взаємодію природи і цивілізації. Він передбачає наявність гострої спостережливості, цікавості, потреби в дослідженнях.

Внутрішньоособистісний вид інтелекту включає розуміння власного світу, думок, почуттів, емоцій; самоконтроль, самовдосконалення, самооцінку, самоаналіз.

Міжособистісний інтелект передбачає розуміння засобів взаємодії з іншими людьми, здатність розпізнавати міжособистісні сигнали та вміння реагувати на них. Цей вид інтелекту включає вміння працювати в команді, залагоджувати конфлікти, досягати консенсусу.

Екзистенціальний інтелект передбачає здатність до філософських міркувань, глобальних висновків, обговорення «життєвих питань».

Незважаючи на суперечливість деяких позицій, ця теорія була прийнята у світі з великим ентузіазмом і мала великий вплив, насамперед, на появу інноваційних технологій в освіті. Вона допомогла зрозуміти те, що практикуючі вчителі знали й так: всі навчаються по-різному. Проте теорія Г. Гарднера пояснювала і те, чому це відбувається, а отже, стала інструментом створення таких засобів і технологій навчання, які б могли активізувати і розвинути когнітивні здібності людей із різними домінуючими типами інтелекту.

На думку Г. Гарднера, кожна людина володіє різними типами інтелекту. Різниця полягає у ступені володіння або їхньої комбінації. Учений стверджує, що типи інтелектуальних здібностей можливо та необхідно розвивати.

Висновки з дослідження і перспективи подальших розвідок у заданому напрямі.

Отже, усі викладені вище теорії об'єднує чітке розуміння необхідності враховувати різноманіття як факт життя. Педагогічне завдання полягає в тому, щоб створити ситуацію, яка б актуалізувала прояви різних типів інтелекту (різних когнітивних стилів, різних моделей здібностей). На нашу думку, вирішити це завдання допоможе застосування у професійній підготовці студентів таких семіотичних технологій, як схематизація, проектна діяльність, презентація.

ЛІТЕРАТУРА

1. Веряев А. А. Семиотический подход к образованию в информационном обществе: дисс... д-ра пед. наук. Барнаул, 2000. 367 с.
2. Гарднер Г. Структура разума: теория множественного интеллекта: пер. с англ. Москва: ООО «И. Д. Вильямс», 2007.
3. Дружинин В. Н. Психология общих способностей. Санкт-Петербург: Питер, 2007.

4. Оксенчук А. Е. Семиотика: Теоретические вопросы и практические задания: методические рекомендации. Витебск: ВГУ им. П.М. Машерова, 2013. 54 с.
5. Педагогика текста: опыт семиотического решения: коллект. моногр. / ред. Т. Г. Галактионова. Санкт-Петербург, 2013. 379 с.
6. Пиотровская К. Р. Базовые принципы построения методической теории обучения студентов-филологов математике и информатике. *Известия Рос. гос. пед. ун-та им. А. И. Герцена*. 2005. № 12. С.236-251.
7. Радченко М. В. Використання теорії множинного інтелекту в процесі підготовки майбутніх учителів початкових класів до педагогічної творчості. *Освіта і розвиток обдарованої особистості*. 2015. №12. С.19-22.
8. Скотникова И. Г. Когнитивные стили и стратегии решения познавательных задач. *Стиль человека. Психологический анализ* / ред. А.В. Либина. Москва, 1998.
9. Чернышева А. Г. Семиотический подход как теоретико-методологическая основа формирования проектно-информационной компетенции будущих педагогов профессионального обучения в области дизайна. *Научный диалог. Педагогика*. 2012. № 10. С. 80-93.
10. Sternberg R. J. Successful Intelligence. A Plume Book N. Y., 1997.

УДК: 377.8:37.091.3:004.738-057.87

ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА СТУДЕНТІВ КОЛЕДЖІВ НА ОСНОВІ ТЕХНОЛОГІЙ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ

Грибанова О. Є., директор

*Економіко-правничий коледж Запорізького національного університету,
вул. Жуковського, 66, м. Запоріжжя, Україна*

olgribanova@gmail.com

У статті розкривається сутність технологій інтерактивного навчання. Обґрунтовано необхідність застосування інтерактивних методів під час професійної підготовки студентів коледжів. Виокремлено основні інтерактивні методи, що застосовуються під час вивчення дисциплін гуманітарного циклу. Проаналізовано специфічні особливості окремих методів.

Ключові слова: інтерактивні технології, інтерактивні методи, студенти коледжів.

ПРОФЕССИОНАЛЬНАЯ ПОДГОТОВКА СТУДЕНТОВ КОЛЛЕДЖЕЙ НА ОСНОВЕ ТЕХНОЛОГИЙ ИНТЕРАКТИВНОГО ОБУЧЕНИЯ

Грибанова Е. Е.

*Экономико-правовой колледж Запорожского национального университета
ул. Жуковского, 66, г. Запорожье, Украина*

olgribanova@gmail.com

В статье раскрывается сущность технологий интерактивного обучения. Обосновано необходимость применения интерактивных методов в процессе профессиональной подготовки студентов колледжей. Выделены основные интерактивные методы, применяемые во время изучения дисциплин гуманитарного цикла. Проанализированы специфические особенности отдельных методов.

Ключевые слова: интерактивные технологии, интерактивные методы, студенты колледжей.